

JENNIFER L. SCOTTOVÁ

S Madame Chic doma

*Rodinný život po francouzsku
aneb Jak udržet **chic** sebe i svůj domov*

MLADÁ FRONTA

Jennifer L. Scottová

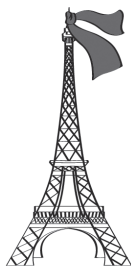
S MADAME CHIC DOMA

*Rodinný život po francouzsku
aneb Jak udržet chic sebe i svůj domov*

JENNIFER L. SCOTTOVÁ

*S Madame
Chic domq*

*Rodinný život po francouzsku
aneb Jak udržet chic sebe i svůj domov*

MLADÁ FRONTA

Přeložila Helena Hartlová

Copyright © 2014 by Jennifer L. Scott

Translation © Helena Hartlová, 2015

Illustrations © Martina Pavlová, 2015

Garymu a Sonii Evansovým

Úvodem

Co je *chic*?

Co se pod slovem *chic* vlastně skrývá? *Chic* je pocit. Je to stav mysli. Je to způsob života a způsob bytí. Každý z nás se někdy setkal s lidmi, kteří byli *chic*. Byli pěkně oblečení a působili dojmem, že svůj jedinečný styl naprosto chápou. Jenže ono to ani zdaleka není jen v jejich oblečení, že ne? Lidi, kteří jsou *chic*, obklopuje jakýsi tajemný nádech. Působí dojmem spokojenosti s čímsi, jenže co ono *cosi* je..., to jaksi nedokážeme uchopit. Jako by pro ně mít šarm nepředstavovalo vůbec žádné úsilí, jako by pro ně elegance, s níž absolvují den, byla naprosto přirozená.

Při pohledu na takové *chic* lidi vám možná vrtá hlavou, jestli náhodou nemají binec v obýváku, jestli náhodou nedávají denně teprve v šest večer horko těžko dohromady, co bude k večeři. Zajímalo by vás, jestli je jim protivné uklízet nádobí z myčky stejně jako vám. Zatraceně, jen se podívejte na tu manikúru. Berou vůbec tihle *chic* lidé někdy nádobí do rukou?

No, někteří z nich zřejmě ne. Ale co ten zbytek? Být *chic* nemá co dělat s penězi. Ne všichni *chic* lidé jsou bohatí a ne všichni bohatí lidé jsou *chic*. Možná jste si toho všimli při reality show v televizi. Možná jste viděli bohatou ženu s dokonalým účesem na hlavě, oblečenou v nejnovějším modelu známého návrháře. Má velký dům, sportovní auto a onen kouzelný klíček: slávu. Jenže, když se spojí její negativní postoje s nejistotou a nevychovaností, nevznikne, jak to jen říct..., nevznikne zkrátka nic pěkného. Takový

typ člověka prostě nemá ono šarmantní *je ne sais quoi*. Vnitřně by na sobě potřeboval pořádně zapracovat.

Být *chic* nemá co dělat s velikostí vašeho bankovního konta. Nemá co dělat s tím, kde bydlíte. Nemá co dělat s vaší prací ani s člověkem, za kterého jste se provdala. Nemá co dělat s vaším autem ani s visačkami na vašem oblečení. Být *chic* je stav bytí. A ten může kultivovat každý. Ano, každý.

Také vy můžete být *chic*. Můžete mít krásný, produktivní a vzrušující život. Můžete proplouvat dnem s elegancí a vypadat přitom skvěle. Můžete ve svém životě nalézt štěstí, i když všechno není úplně přesně tak, jak jste si to malovala. Pokud jste si zvykla na život, který je chaotický, neuspořádaný, a tedy nikoli *chic*, netrapte se. Vaše realita se může změnit.

V první knížce *Madame Chic aneb Co všechno jsem se naučila v Paříži* jsem představila Madame Chic a její báječnou pařížskou rodinu. Všechna tajemství příjemného života, jimž jsem se naučila od *famille Chic*, zapustila v mém životě semínka, inspirovala mne a otevřela přede mnou docela nový svět. Po skončení oněch blažených, bezstarostných studentských časů mého pobytu v Paříži jsem se vrátila do Ameriky a nakonec se ocitla ve své vlastní domácnosti, s vlastní rodinou, o niž je třeba se postarat. Chtěla jsem se přihlásit k tomu elegantnímu způsobu života, jemuž jsem se v Paříži naučila, a stát se svou vlastní verzí Madame Chic. Jenomže každodenní život doma v Kalifornii už jaksí zdaleka tak idylický nebyl. Byl spíš *chaotický*. Co by asi Madame Chic řekla, kdyby zahlédla mou ložnici, náš obývací nebo zadní sedadla v autě? Bez vedení své mentorky jsem se musela spolehnout sama na sebe, že se postupně dopracuju k jádru toho, co znamená dobře žít, když má člověk rodinu, domácnost a rušný život. A můžete mi věřit,

nebylo to *chic*.

Možná si myslíte, že být *chic* nemá s těmi nejbezvýznamnějšími a nejvšednějšími okamžiky dne co dělat. Že se netýká takových činností, jako je příprava jídel, umývání nádobí a placení účtů. Tajemství je prosté: tyto okamžiky nejsou bezvýznamné. Právě naopak, *au contraire*. Jsou velmi významné. Pokud se vám podaří změnit postoj k přípravě omáčky na špagety, k výběru toho, co si obléknout, ke skládání prádla, prostírání stolu nebo vyřizování pošty, můžete svůj život zcela zásadně změnit. Mám v úmyslu ukázat vám, jak z těch zdánlivě všedních činností čerpat radost, jak všechnu negativní energii frustrace a chaosu proměnit v energii spokojenosti a potěšení. Až si vypracujete první organizační plán a osvojíte si rutinní postupy, které vám přejdou do krve, poběží vaše domácnost mnohem hladčeji a vy se naučíte svou každodenní práci si vychutnávat a zlepšovat. Tento pocit klidu vás bude provázet všude, kam se po zbytek dne vydáte, bez ohledu na to, jak daleko z domu se vypravíte.

Váš domov je mikrokosmem skutečného světa. Čím lépe si osvojíte schopnost dobře žít doma, tím přirozenější pro vás bude přenášet tentýž postup za jeho stěny do skutečného světa, a tím víc se přiblížíte ideálu stát se svou vlastní Madame Chic. S hladce fungující domácností získáte i vy sama stejný nádech lehkosti. Budete vydávat méně negativní energie na takové starosti, jako kde jste nechala ležet klíče, co máte uvařit k večeři nebo jak u všech všudy uklidit ten binec v obýváku.

Váš postoj se změní. Bude z vás *cosi* vyzařovat – *cosi* tajemného, co druzí tak docela nedokážou uchopit. Právě tato charakteristika, kterou druzí nedokážou pojmenovat, ono *je ne sais quoi*, rozhodně *chic* je.

Co vlastně znamená

je ne sais quoi?

Je ne sais quoi. Ono „jisté cosi“. To slovní spojení už někdy slyšel každý. Popisuje lidi, kteří „to“ zkrátka mají. Co ale ono „to“ je? A jak „to“ můžeme získat? Spočívá *je ne sais quoi* ve štíhlosti? Nebo v dokonalém melíru ve vlasech? Dá se *je ne sais quoi* koupit? Co když si koupím to nejžhavější oblečení téhle sezony? Dodá mi *je ne sais quoi*? Odpověď na všechny takové otázky zní *non*. To proto, že *je ne sais quoi* je nehmotné. Není to cosi vnějšího, je to cosi vnitřního. Marianne Williamsonová ve svém *Návratu k lásce* popisuje charisma jako „jiskru v člověku, kterou si za peníze ne koupíte. Neviditelnou energii s viditelnými účinky.“ Takové charisma, o němž mluví, je součástí *je ne sais quoi*. Tato jiskra – tento magnetismus – živí onen tajemný nádech člověka.

Tady je další tajemství, které vám nikdo neprozradí. Ono *je ne sais quoi* vyvěrá z vnitřního klidu. Znamená, že máte vnitřní klid při utírání hrnců a pánví. Že máte vnitřní klid, když se rozhodujete, co si ten den obléknout, nebo když venčíte psa. Že máte vnitřní klid, když se ocitnete uprostřed obtížného rozhovoru, musíte v práci stihnout termín, vláčíte nákup do schodů, nebo dokonce když v pět hodin odpoledne uvíznete v dopravní zácpě. *Chic* lidé mají ono *je ne sais quoi*, a toto „jisté cosi“ je vnitřní klid.

O vnitřní klid bychom měli vždycky usilovat. Potom budeme každým dnem procházet bez ohledu na to, co se kolem nás děje. Jakmile ho jednou máme, drobnosti jako nešetrná poznámka kolegy v práci nebo píchlé kolo už nám docela nezkaží celý den. Vnitřní klid nás udrží v přítomnosti a dá věci do souvislostí. Lidé budou udiveni, s jakou elegancí proplouváte životem. Budou si lámat hlavu nad tím „jistým čímsi“, které se jim nějak nedaří

uchopit. Váš vnitřní klid bude pro druhé fascinující a bude k vám lidi přitahovat.

Ale jak má člověk u všech všudy kultivovat vnitřní klid, když těstoviny přetekly, miminku rostou zoubky, batole chytl amok a pes zvedl nožičku na závěs? Doopravdy nemáte jinou možnost, než být *chic*. Mohla byste se utápět ve zlosti a zoufalství, ale kam by vás to nakonec přivedlo? Anebo můžete zachovat klid. Můžete zhluboka dýchat. Můžete řešit jednu věc po druhé a nedovolit ničemu, ať je to sebehlasitější nebo sebenaléhavější, aby vás to naplnilo úzkostí. Pokud vám to připadá nemožné, pojďme společně prozkoumat jinou větu často používanou k popisu lidí, kteří jsou *chic*.

Co znamená *bien dans sa peau*?

Bien dans sa peau znamená cítit se „dobře ve své kůži“. Lidé, kteří se cítí dobře ve své kůži, neprožívají vnitřní zmatky a jejich život neovládají neustálé neurotické stavy. Nelámou si stále hlavu tím, jestli něco řekli nebo udělali správně. Nesnaží se druhým neustále zavděčit ani se kvůli každému a kdykoli přetrhout. Je jim příjemné být takovými, jací jsou. Mají ze sebe radost. Sami sebe si cení. Také to je vnitřní klid.

Místo toho, že otevřete skříň a vedete sama se sebou neurotický dialog o tom, že musíte nejdřív shodit sedm kilo, než vám bude cokoli z vašeho oblečení slušet, cítíte se *dobře ve své kůži*. Víte, že jste krásná právě teď, takže sáhnete po krásných šatech a obléknete si je. Když se cítíte dobře ve své kůži, mytí nádobí není otravná činnost pod vaši úroveň. Je to důležitá a cenná práce. Její průběh vám dělá radost. Pokud se cítíte dobře ve své kůži,

váš finanční život je důležitý, takže své účty platíte včas a doklady uložíte, kam patří (a netrýzníte se při těch činnostech finančními starostmi). Pokud se cítíte dobře ve své kůži, můžete zůstat klidná i během výměny názorů se svým životním partnerem. Jestliže *je ne sais quoi* znamená vnitřní klid, potom *bien dans sa peau* znamená, že vnitřní klid kladete na první místo. Teď konečně dokážeme definovat onu těžko uchopitelnou charakteristiku toho, být *chic*. Jak ji ale získat? Pro začátek potřebujete dvě věci: zvědavost a nadšení. A potom se potřebujete stát labužnicí svého vlastního života.

Kdo je *connoisseur* neboli labužník?

Slovník definuje labužníka jako „milovníka vybraných věcí a požitků vůbec“. Člověk může být labužníkem v otázkách hudby nebo třeba vína. Já osobně se ráda považuju za labužnici života. Prvně jsem se s tím slovním spojením setkala v méně známé sbírce povídek od Agathy Christie nazvané *Záhadný pan Quin*. Hlavní hrdina pan Satterthwaite je zde popisován jako labužník. Pěstuje si svou zálibu ve vychutnávání všeho od jídla po oblékání. Je také dychtivým pozorovatelem druhých a baví ho zjišťovat, co lidi pohání vpřed. Odtud jsem čerpala inspiraci pro název svého blogu *The Daily Connoisseur, Labužnice každodennosti*. Pokud se člověk může stát nadšencem pro všechno, co se týká vína, oceňovat a vychutnávat například jeho různé odrůdy, proč tutéž filozofii neuplatnit na všechno, co děláme v průběhu dne?

Být takovou Madame Chic jde ruku v ruce s tím, stát se labužnicí vlastního života. Mít náruživost a obdiv pro všechno obyčejné. Bavit se vším, co člověk dělá. Dívat se na každodenní život jako

na sportovní výzvu a dělat všechno pro to, aby to fungovalo. Nadšení je klíč, který odemyká zámek ve dveřích každodenního života, který je *chic*. Staneme se labužnicemi vlastního domácího života. Uplatníme svůj sportovní postoj, svou zvědavost, svou vervu na ranní vstávání, na večerní uléhání do postele a na všechno, co se odehraje mezi tím.

Jste opravdová?

Na své cestě za tím, abyste se stala svou vlastní Madame Chic, se rozhodnete provést jistý průzkum. Opatříte si pár knih o stylu a kráse. Knihy si přečtete a zkoušíte si uvázat šátek určitým způsobem, jíst jistá jídla k snídani nebo si koupit něco pořádného na sebe. Možná se necháte ostříhat, obarvíte si vlasy a objevíte správný odstín rtěnky, který vám ladí s šátkem. To všechno může být zábava. A jistě, možná vám to bude zatraceně slušet. Jste ale úplně spokojená? Máte šarm? Jste *chic*?

Aha, pak možná potřebujete dát do pořádku svou domácnost a život v ní. Nemá smysl vypadat *chic*, zatímco domácnost je v katastrofálním stavu. Uděláte další krok. Načtete si knížky od designérů a rozhodnete se uplatnit svůj vlastní smysl pro bytový design. Vydáte se nakupovat a povyměňujete nábytek. Přemalujete stěny. Budete vypadat *chic* a žít v *chic* interiéru. Ale něco tady chybí. Děti ve vašem krásném, nově vyzdobeném domově nadělají každé odpoledne spoušť a vy si začínáte zoufat. Manžel vás rozčiluje, protože prostě odmítá pochopit, proč je důležité, aby ty ozdobné polštářky zůstaly na gauči. Máte toho až nad hlavu, protože musíte vymyslet, co bude k večeři, a na konci dne jste tak utahaná, že nechcete ani pomyslet na to, že byste měla dát do pořádku svůj

teď už nic moc *chic* dům. Nebo sebe.

Cítíte se naprosto ztracená v moři beznaděje. Jednou odpoledne máte půlhodinku pro sebe, tak si jdete koupit novou rtěnku nebo nové boty v naději, že vám to spraví náladu. Chvilku je to příjemné, jenže ten pocit dlouho nevydrží. Doma se cítíte tak nenaplněná. Sledujete na Facebooku své přítelkyně se závratnými kariérami a vzrušujícím životem plným schůzek, a pak myslíte na ten zmatek, který vás doma všude obklopuje. Takhle jste si to nepředstavovala. Celý den uklízet? Bez přestání se dohadovat s dětmi? Hádat se s manželem? Kéž byste se mohla přenést do Paříže, alespoň na jedno odpoledne, kde byste mohla být někým jiným. Mohla byste být tou *chic* ženou, která sedí v kavárně a poklidně si vychutnává život.

Jenže to právě teď vůbec nepřichází v úvahu. Začínáte cítit zlost. Udělala jste všechno, co vám v těch knihách poradili. Mělo by to stačit! Byla jste na kosmetice. Máte nejnovější model kabelky. Na hlavě máte dokonalý melír. Koupila jste ty nové polštářky na gauč, které měly ve vašem obývacím zaručeně posloužit jako barevná tečka. Tak v čem je problém? Proč se necítíte *chic*?

Potom začnete uvažovat, jestli ten problém náhodou nevychází zevnitř. Pořídíte si spoustu dalších knížek o tom, jak si pomoci. Rady v nich vás úplně unesou. Pouštíte se do četby o tom, jak žít v přítomnosti, jak nebýt osobou, která se neustále snaží druhé potěšit, jak si věci nebrat osobně. Zjišťujete, jak je to s meditací, vnitřním klidem, vděčností a zákonem přitažlivosti. Tohle všechno vás oslovuje. Čtete si v těch knížkách a všechno to hrozně moc dává smysl. Potom ale knihy odložíte a všechno to zase pustíte z hlavy. Jak být spirituální, když se snažíte přimět své děti, aby vám pomohly s úklidem, a ony vás neposlechnou (už zase!)? Jak zůstat v přítomném okamžiku, když byste byla radši kdekoli,

jen ne v tom kamrlíku, kde zrovna skládáte ručníky? Víte, že byste měla denně vyjadřovat vděčnost, jenže je to někdy dost těžké, zvlášť když cítíte, jak váš maličký příbytek pod nápory rozrůstající se rodiny praská ve švech a vy si nemůžete dovolit přestěhovat se do většího.

Sakryš, bude třeba zapracovat na spoustě věcí. Začínáte uvažovat o tom, jaký smysl vůbec mají věci jako lesk na rty a šátky, když se snažíte vypěstovat si vnitřní klid. Je styl vůbec důležitý? Chcete přece skoncovat se snahou dělat druhým radost, ne? Tak proč se kdovíjak oblékat a dělat na lidi dojem? Víte, že se musíte zbavit haraburdí (četla jste přece knihu o feng-šuej), ale jak se s tím problémem začít potýkat, aniž by vás přepadaly věčné pocity strachu? Je možné prožít den a necítit přitom odpor k velké spoustě věcí, které musíte dělat?

Pokud jste to ještě neuhádla, píšu o sobě. Tohle jsou otázky, které jsem si kladla při velké spoustě příležitostí. Troufám si ale současně hádat, že v řadě případů víte, o čem mluvím. Knihy o životním stylu nabízejí člověku spoustu tipů, které se týkají krásy a módy. Knihy o domech vám poradí, jak si dům zorganizovat a vyzdobit. Knihy o svépomoci vám poradí, jak meditovat a vyčistit si vnitřní zmatek. Jak má ale u všech všudy máma od třech dětí, která je s nimi doma, anebo žena s devítihodinovou pracovní dobou a dlouhým dojížděním všechny tyhle myšlenky zapracovat do svého skutečného, chaotického každodenního života? Jak má zařídit, aby tyhle koncepce v jejím případě fungovaly? Jak má na sobě pracovat zevnitř, vypadat krásně navenek a zvládnout celý dlouhý den, který má před sebou a ve kterém ji čeká úklid, práce, rodičovství a vaření, aniž by se v tom procesu ztratila? Jak zařídit, aby to všechno jen „nepřežívala“, ale aby v tom *vzkvétala*?

Tahle knížka vám nabízí most přes propast, kterou jsem právě popsala. Budeme se bavit o zdánlivě povrchních tématech, jako je výběr oblečení, které si vzít ráno na sebe, stejně jako o hlubších tématech, jako je vnitřní klid a všímavost. O meditaci bude řeč hned vedle nápadů, jak se nejlépe zbavit nepořádku. Protože to všechno spolu souvisí. Tohle je život, a my ho musíme žít, ale nejen to, musíme ho také oslavovat. *Všechno*, z čeho se skládá. Je úplně v pořádku cítit nadšení z toho, že vyzkoušíte nový recept na koláč a vytáhnete ze skříně svůj nejlepší ubrus. Je v pořádku dbát každý den o svůj vzhled, pěkně se oblékat a krásnit. Protože to všechno je oslavou života. Čím víc si všechno uvědomujeme, tím víc vnitřního klidu si pěstujeme, tím víc žijeme v přítomnosti a tím víc nad životem žasneme: s oslavováním, láskou a zanícením v pozadí všeho, co děláme. Proces objevování úchvatných věcí v každodennosti našich dnů začíná doma. A proto je možné, aby byly nápady, jak přimět rodinu zasednout společně každý večer k prostřenému stolu, na téže stránce jako cvičení usilující o rozvoj vnitřního klidu. Ono to jde totiž skutečně všechno ruku v ruce.

Převtělená Madame Chic

Když jsem bydlela u Madame Chic v Paříži, velmi jsem obdivovala, jak upraveným dojmem den co den působila. Člověk z ní měl pocit, že nic na jejím vzhledu nevyžaduje velkou údržbu. Její styl k ní neodmyslitelně patřil, počínaje tmavě hnědým pařížským mikádem, přes sukně do áčka, konče jednoduchými lodičkami na nízkém podpatku. Nikdy se nestalo, že by si takříkajíc vzala volno a pobíhala po domě v teplácích a s neupravenými vlasy. Pro ni byl každý den meditací o kráse – od způsobu, jakým

si sladila oblečení, po způsob, jakým připravila večeři. Měla jsem z ní dojem, že je taková odjakživa. Kdoví jestli to tak bylo, ale cítila se ve své kůži a ve své vlastní každodenní rutině tak pohodlně, že její elegance působila zcela nenuceně.

Víme, že Madame Chic dovedla k mistrovství svou schopnost působit tajemně. Dějala prostě to, co dělala, a nic z toho nevysvětlovala (a při tom všem působila zpropadeně šťastně!). A coby naivní studentka, která u ní byla na bytě, jsem nevěnovala úplně přesně pozornost tomu, jak to vlastně dělá, že svou domácnost vede tak stylově. Tehdy mne víc zajímalo, jaký vyhlášený pařížský podnik objevíme s kamarádkami příště. Takže chápete, proč o deset let později lovím ve vzpomínkách ve snaze přijít na to, jak to všechno vlastně dělala.

Vzpomínám si, že pokaždé vstala dřív než všichni ostatní z rodiny a připravila snídani. Prala pokaždé tytéž dny v týdnu a měla systém úklidu, od něhož se jen zřídka odklonila. Víím, že chodila ráda nakupovat čerstvé potraviny a tyhle každodenní výpravy chápala jako přirozený pohyb, který je nedílnou součástí jejího života. Víím, že za sebou nikdy nenechala v kuchyni nepořádek a že když jednou s nějakou prací začala, vždycky ji dokončila. Jak se ale motivovala k tomu, aby tohle všechno zvládala? Nikdy kvůli práci, kterou doma dělala, nepůsobila zahořklým dojmem. Zdálo se, že si ji opravdu vychutnává.

V čem se ale lišily moje zkušenosti mladé kalifornské matky od zkušeností Madame Chic? Ne všechno, co vyhovovalo jí, mohlo vyhovovat mně a naopak. Skutečná Madame Chic by například zřejmě zavrhlala moji zmínku o meditaci a feng-šuej (ačkoliv Madame Bohemienne skoro jistě ne). A navíc jsem navzdory nově naočkované pařížské formálnosti v hloubi duše pořád holka z Kalifornie. Jak by se to, co jsem si tak zamilovala na své evropské

zkušenosti, dalo přenést do mého amerického životního stylu?

Z historek v knize se toho o mé občas hrbolaté cestě k dobrému životu ženy v domácnosti a mámy pracující z domova dozvíte mnohem víc. Přišla jsem na to, že otázky stylu a šarmu jsou jen jednou vrstvičkou toho, co znamená vzkvétat. Přišla jsem na to, že kdokoli, dokonce i matka v domácnosti, která má všeho nad hlavu, může dobře žít. Být *chic* vychází zevnitř, pokračuje doma a doprovází nás po celý den, dotýká se lidí, s nimiž se setkáme, a pro náš život představuje požehnání mnoha úžasnými způsoby.

Knihu jsem rozdělila do dvou částí: *Chez Vous* a *Les Routines de la Journée*. V části nazvané *Chez Vous* neboli *U vás doma* se podíváme na to, jak si dát domácnost do pořádku a jak si ji znovu zamilovat. V první části vám představím zcela odlišný přístup k jejímu zorganizování a boji s nepořádkem. Je to přístup, který vnáší do celého procesu radost a klid. Zabývá se myšlenkovými bloky, postoji a skrytými důvody toho, proč naše domácnosti nejsou v pořádku.

Druhá část knihy, *Les Routines de la Journée*, tedy *Každodenní rutinní činnosti*, se dělí do tří kapitol: dopolední radosti, odpolední radosti a večerní radosti. Tam se věnujeme detailům, z nichž se skládá den každého člověka – detailům, o nichž nikdo nemluví, které ale ve skutečnosti mají velký smysl a význam. Pokrývá všechno od toho, jak se ráno probouzíme, až k tomu, jak pozdě večer organizujeme snídani na další den. Tyto detaily mohou z protivného dne udělat den příjemný.

Knihla nabízí plno tipů. Využít můžete buď všechny, anebo jen některé z nich. Všechno, o čem se tady zmiňuji, nedělám každý den, když ale během dne dospěju k nějakému obtížnému okamžiku, využívám nápady z téhle knížky stejně, jako řemeslník využívá kufřík s nástroji. Každodenní život je někdy chaotický,

a uznávám, že může být těžký. Ale nejste sama a nemusíte si to protrpět. Můžete z toho mít dokonce potěšení. Ze *všeho*. Z veškeré úžasné chaotičnosti života – ze samotné *existence* každické zkušenosti.

Jste tedy připravena vydat se na cestu? Pustíme se do toho a pojďme si to užít.

*S Madame
Chic domq*